

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣੇ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬੱਚੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀ ਹੈ? ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਫੁਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖੀ ਤੋਂ ਸੁੱਖੀ ਬਣੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਬੱਚੇ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਭਰਾਵਾਂ - ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਪਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਲਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਦੇਵਤਾਈ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਭਾਈ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਕੂਲ ਜਾ ਵੱਡੀ ਯੂਨਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਜਾ ਪੁਰਾਣੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ? ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਤੇ ਮੈਂ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਾ। ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਮਾਂਡਵਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਚੈਤੰਨ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁੱਖੀ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਛੀ ਛੀ, ਦੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੋ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਸੁੱਖ ਦੇਵਾ। ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਤਰਸ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਪੱਦ ਦਿੱਤਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ.... ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਸੀ। ਸੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ? ਜਦ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਮਤਲਬ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਨਰਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਠਿੱਕਰ ਭਿੱਤਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਆਸ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਆਰਫਨ (ਯਤੀਮ) ਬਣ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋ - ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ, ਭਗਵਾਨ, ਰਚਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤਾਂ

ਸਮਝੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ, ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੱਖੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖਦਾਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ ਹੀ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ....। ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ, ਆਪਣੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹਨਯੋਗ, ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਦੂਜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕਿਨੀਆਂ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੱਸ ਪਏ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ ਹੀ ਚਾਰ - ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ, ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਆਇਲੈਂਡ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਵੇਖਿਆ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਕੱਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ। ਅਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਅਰੇ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਠਹਿਰੇ। ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਮੇਲਾ ਉੱਥੇ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰਾ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਮੇਲਾ ਲੱਗਣਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਮੰਮੀ ਵੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਲ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮਮਾ ਨੂੰ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੋ ਵੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਦ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਦਾ ਯਦਾਹੀ.... ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹਾਂ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵਿਆਸ ਨੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਕਲਪ। ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਅਗਿਆਨ ਦੀ, ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸੁਣੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਚਮਾਟ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਜਯ ਬਣਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਖੋਲ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਰਮ ਦਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੋਲ ਵੇਖਕੇ ਵੀ ਰੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨ ਰੋਇਆ ਤਿੰਨ ਖੋਇਆ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੋਂਦੇ ਹਨ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਯੁਗੀ ਕਦੇ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਅਚਾਨਕ ਮਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹਾਏ ਰਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਜਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਐਸੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਸੈਨਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ? ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਲ....ਜਿੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ

ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲਵੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਦਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ ਰੋਇਆ ਤਿੰਨ ਖੋਇਆ ਇਸਲਈ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਰਮਪੂਜਯ ਬਣ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਰਵ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਲਾ ਝਗੜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਰਾ ਵੀ ਅਸਵੱਛਤਾ ਮਿਕਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜੇ ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਕਰਮ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਗਿਆਨੀ - ਤੂ - ਆਤਮਾ ਹੈ।
